

REVERIL-SERIE

ALLEEN DOOR HET GELOOF

ISAÄC DE LEEUW

No. 602

Februari 2024

De brug op de omslag staat symbool voor het doel van het Smytegeelfonds:

Preken uit de tijd van de Nadere Reformatie in het Nederland van de 17e en 18e eeuw overbrengen naar de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands zonder afbreuk te doen aan de geestelijke inhoud.

Zo mag de rijke boodschap van toen onverzwakt doorgegeven worden naar onze tijd, om de gemeente van nu te bouwen in het geloof. Opdat Jezus Christus de brug zal zijn tussen een verloren mensenkind en God.

ISAÄC DE LEEUW

Isaïc de Leeuw is een predikant uit de achttiende eeuw. Hij werd geboren in Utrecht op 21 mei 1740. Op 9 juni 1765 werd hij bevestigd tot predikant van Garderen. Een half jaar later nam hij een beroep aan naar IJsselmonde, namelijk op 15 december 1765. Daarna was hij achtereenvolgens predikant te Tiel (6 oktober 1771) en Rotterdam (13 december 1772).

Isaïc de Leeuw was een getrouwe prediker van wie de Kerk veel verwachtte. Hij had het voornemen om een groot werk te schrijven, maar Gods weg was anders. In het jaar 1775 werd hij ziek, wat zich eerst niet ernstig liet aanzien. Maar plotseling verergerde zijn ziekte. Hij ontsliep op 3 september 1775 in Rotterdam, nog maar 35 jaar oud.

Van zijn hand is het boek 'Het geloof in deszelfs aard en vrugt verklaard', de beminlijke verpligting daartoe uit het euangelie

aangedrongen, en tegen de bedenkingen, zoo van 't vleeschlijke vernuft als van heilbegeerige doch bekommerde zielen, gestaafd en verdedigd, in eenige leerredenen, nagelaten door wijlen den Wel-Eerw. Heere Isaac de Leeuw, laatst predikant te Rotterdam. De bundel werd na zijn dood uitgegeven, in 1777. Al in 1778 verscheen een tweede druk, ook in Rotterdam.

Deze nu hertaalde preek is de achtste in deze bundel, genomen uit de zesde druk (1784), blz. 148-162. De titel luidt: 'De eeuwige verkiezing is geen stof tot wanhoop of moedeloosheid'. De preek is zorgvuldig herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands. Eerder verscheen de preek in de Reveilserie onder nr. 134 (april/mei 1977), met als titel 'Gods ontferming in Zijn verkiezing'. Ze sluit nauw aan bij de vorige preek over dit onderwerp die onder nr. 583 in april 2022 werd uitgegeven.

ALLEEN DOOR HET GELOOF

door

ISAÄC DE LEEUW

“Wat zullen wij dan zeggen? Is er onrechtvaardigheid bij God? Dat zij verre. Want Hij zegt tot Mozes: ‘Ik zal Mij ontfermen, over wie Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, die Ik barmhartig ben. Zo is het dan niet van degene die wil, noch van degene die loopt, maar van de ontfermende God. Want de Schrift zegt tot Farao: Hiertoe heb Ik u verwekt, opdat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou, en opdat Mijn Naam verkondigd worde op de ganse aarde. Zo ontfermt Hij Zich dan over wie Hij wil, en verhardt die Hij wil.”

Romeinen 9:14-18

Uit het tekstverband zoals dat in de vorige preek ter sprake kwam, bleek dat de apostel in dit hoofdstuk bezig is Gods manier van doen te verdedigen. Die manier kwam uit in de verwerping van de meeste Joden en de aanneming van de heidenen. Hij verdedigt dit tegen de vleselijke bedenkingen van de Joden; en hij doet dit op twee manieren.

Eerst verdedigt hij de waarheid van God die Hij in Zijn belofte aan Abraham en zijn zaad gedaan heeft (vs. 6-13).

Ten tweede verdedigt hij Gods rechtvaardigheid (vs. 14-18).

Deze laatste verzen zal ik kort verklaren en daarna zal ik nader ingaan op de overwegingen van een bekommerde en verslagen zondaar.

Uitleg

Als de apostel Gods rechtvaardigheid verdedigt, laat hij de ongelovige Joden in vers 14 als het ware tegenspreken: ‘Wat zullen wij dan zeggen? Is er onrechtvaardigheid bij God?’

Degenen die aan elkaar gelijk zijn, behandelt Hij ongelijk. Hij verkiest mensen die niet waardiger zijn dan anderen en Hij verwerpt anderen die niet slechter zijn.

Dit lijkt misschien redelijk gesproken, maar laat het v er van ons zijn om God onrechtvaardig te verklaren! We moeten bedenken dat God hier niet oordeelt als Rechter om recht te doen, want in dat geval zijn alle mensen verdoemelijk voor Hem. Hier gaat het enkel om een daad van *ontferming*. God doet geen onrecht als Hij Zich over niemand ontfermt! Als Gods ontferming een beloning was voor iemands verdienste en Hij zou d an sommigen voorbijgaan, dan zou men er nog iets van kunnen zeggen. Maar nu vloeit alles voort uit Gods vrijmachtige wil.

Dat konden de Joden weten, als zij gelet hadden op wat God tegen Mozes zei in Exodus 33:19. Dat haalt Paulus daarom aan in vers 15. Hij zegt het wel iets anders, maar toch in dezelfde zin: ‘Ik zal Mij ontfermen, over

wie Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, die Ik barmhartig ben.’ Hier wordt alleen over *ontferming* gesproken, en het gaat om mensen die alleen door Gods vrijmacht worden toegebracht.

Welke conclusie kunt u hieruit trekken? Lees het in vers 16: ‘Zo is het dan niet van degene die wil, noch van degene die loopt, maar van de ontfermende God.’ Dit is een tekst die door velen wordt misbruikt. ‘Wat zou ik doen?’ zegt een werelds mens, ‘het is niet van degene die wil’. En iemand met een hartelijk verlangen naar zaligheid zegt: ‘Ik ben bang dat het niet voor mij zal zijn. Ik kan wel zeggen dat het mij om de Heere te doen is, maar wat baat mij dit? Het is niet van degene die wil.’

Als er zo gesproken wordt, vloeit dat meestal voort uit een verkeerde opvatting van de tekst. Laten wij er wat nader bij stilstaan.

Wat de oorsprong betreft van deze uitdrukkingen over degene die wil of loopt,

bestaat verschil van mening. De een denkt aan het voorbeeld van Jakob en Ezau. Een ander denkt aan een loopbaan, waarbij aan het eind de kroon van de overwinning hing. Hoe het ook zij, door *willen* wordt het sterke verlangen, door *lopen* worden de pogingen uitgedrukt.

Maar wat betekent het nu als er staat: ‘Het is niet van degene die wil, noch van degene die loopt, maar van de ontfermende God’?

Het antwoord is dat de oorzaak van in het bijzonder ónze aanneming door God *niet* te zoeken is in ons verlangen of onze pogingen, maar alleen in Gods *ontferming*. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat Gods verkiezing alleen vanuit vrijmachtige ontferming plaatsvindt. Dat is ook vanzelfsprekend, want bij niemand zal dat *willen* en *lopen* werkelijk gevonden worden; en als ze er al zijn, komen ze niet in de plaats van Gods ontferming, maar zijn ze er alleen het gevolg van.

Dat de apostel dit bedoelt, zal uit het volgende duidelijk blijken. Hij bewijst zijn conclusie in

vers 17 met een nadrukkelijk voorbeeld, dat de Joden in de Schrift konden lezen. Daardoor moesten ze wel overtuigd worden van wat die uitdrukkingen betekenen. Ik bedoel het voorbeeld van de farao. De aangehaalde tekst vinden wij terug in Exodus 9:16. Het zijn de woorden die Mozes van Godswege tot de farao moest spreken.

Welke woorden waren dat? ‘Hiertoe heb Ik u verwekt’, namelijk om uzelf ongelovig en ongehoorzaam tegen Mij te verharderen, en dat ondanks zoveel wonderen. De uitdrukking ‘verwekt’ zegt niet alleen dat God hem juist daarvoor in hoogheid over Egypte gesteld had, maar ook dat Hij hem tot zo’n onverzettelijke tegenstander had gemaakt.

Men begrijpt natuurlijk dat dit op een tegenover God eerbiedige en waardige wijze moet worden opgevat. De mens is van nature zo’n liefhebber van zichzelf, dat hij naar geen enkel Woord des Heeren zal luisteren als het indruist tegen zijn verdorven genegenheden - hoe krachtig dat

Woord ook met bewijzen bevestigd wordt. Hij zal zich er des te meer tegen blijven verzetten, als God zijn hart niet buigt. Dit deed God bij de farao niet. Hij liet hem boodschap na boodschap brengen en liet deze door wonderen bekrachtigen. Dat alles diende om de farao des te meer te verharderen; en daaruit bleek dat God hem daartoe had verwekt. En waarom had God *hem* daartoe verwekt? Hoewel de farao in de dag der eeuwigheid zelf verantwoordelijk zal zijn vanwege zijn eigen verharding, was er in *hém* echter niets waarom God dit deed. ‘Het was’, zegt God, ‘opdat Ik in u Mijn kracht bewijzen zou.’ Als de Heere het hart van de farao had gebogen, had hij Israël laten trekken; en al die plagen tot verderf waren niet over hem gekomen. De Heere wilde dit alles echter over de farao brengen en daarom verstokte Hij zijn hart.

Waarom wilde de Heere dat? Hij zegt: ‘Opdat Mijn Naam verkondigd worde op de ganse aarde.’ De Heere wilde het verbond, aan

Abraham bevestigd, handhaven en Israël uit alle volken voor Zichzelf afzonderen als Zijn eigendom. Hij wilde dit op zo'n manier doen, dat men op de hele aarde het gerucht zou horen van Hem, de enige ware God, Die Zichzelf zó in de verlossing van Zijn volk Israël openbaarde. En dat alles opdat men Hem daarvoor zou erkennen en zich bij Zijn volk zou voegen. Anders zou men schuldig staan aan moedwillige blindheid en verharding. Dit is de reden waarom de Heere in de farao Zijn kracht wilde bewijzen, waartoe Hij hem had verwekt. Daarvoor was geen reden in de farao, maar in de Heere, Die hem, onder de duidelijke openbaring van Zijn wil, *geen* hartvernederende genade schonk.

Terecht trekt de apostel hieruit de conclusie in vers 18: 'Zo ontfermt Hij Zich dan over wie Hij wil, en verhardt die Hij wil.' De één zal voor het woord des Heeren in geloof en gehoorzaamheid buigen en de ander zal zich ertegen verharderen. Het hangt af van de wil des

Heeren, Die Zijn genade aan niemand verplicht is, maar ze ook aan de meest onwaardige bewijst. Als er één voorbeeld is, dat God ons Zijn vrijmachtige verkiezing bekendmaakt, dan is het hier. En terwijl het vlees ertegen opstaat, is het tegelijkertijd voor de gelovigen een stof van aanbidding en verheerlijking.

Maar wat zegt een bekommerde en verslagen zondaar op dit alles? Het is voor hem heel bijzonder dat God hem als een voorwerp van Zijn ontferming beschouwt, in tegenstelling tot hen die zich verharden tot hun verderf. Maar tegelijk is hij heel verontrust over zichzelf. Hij is dikwijls bang dat hij niet uitverkoren is. Sommigen weten wat deze gedachte iemand kost en hoezeer de vijand daarop inwerkt, hoewel niet iedereen daar even sterk mee wordt aangevallen.

Wat zullen we ervan zeggen? Als de aanvallen hevig zijn, is het beter ze voor de Heere te brengen dan veel te redeneren. Het kan echter

nuttig zijn om ook eens na te denken over de ernst van al uw tobberijen. Sta me daarom toe, bekommerde zielen, dat ik u help door uw moeilijkheden open en eerlijk te bespreken.

Onderwijs

1. U zegt: ‘Zou ik wel uitverkoren zijn?’ En als u daaraan toegeeft, verontrusten uw gedachten u en u zou zich aan de wanhoop overgeven. Maar tegelijk bent u erg onzeker; de zaak is u trouwens niet bekendgemaakt. U kunt dus niet verder komen dan een ‘misschien’.

Welnu, u zegt: ‘Mogelijk ben ik niet uitverkoren!’ Maar ik zeg u: ‘Mogelijk bent u wél uitverkoren!’

Welke reden hebt u om over te hellen tot het ene, méér dan tot het andere? Het is waar, er komen zaken in uw gedachten waaruit u zou kunnen besluiten: De zaak is te groot! Ik heb het te veel en te lang verzondigd! En - kan er nog meer bewijs zijn? - ik heb nu al zo lang tevergeefs gezocht.

Wat deze bezwaren betreft, die zal ik straks aan de orde stellen. Nú herinner ik u aan het karakter van de goddelijke verkiezing, zoals zo-even uit onze tekst is verklaard. God neemt in Zijn verkiezing geen oorzaak aan de kant van de mens in aanmerking. Van hoe groot belang deze zaak ook is, uw onwaardigheid kan u daarom u niet uitsluiten en uw zoeken kan u geen recht geven. De Heere verkiest wie Hij wil; het is enkel ontferming. Als u deze zaak in dit licht beziet, denk ik dat Gods verkiezing u juist kan aanmoedigen om naar uw behoud te jagen. Als het van iets in u afhing, was het voor eeuwig kwijt. Maar nu alles onverdiend en uit vrijmachtige genade is, kan Zijn ontferming aan u verheerlijkt worden.

Als u dáárop het oog houdt, zijn er dan méér redenen dat u zou worden voorbijgegaan dan aangenomen? Zowel aan uitverkoren als verworpen mensen wordt Gods Woord bekend gemaakt, opdat zij zouden geloven en gehoorzamen. De laatsten verhardten

zich, terwijl het hart van de eersten wordt overgebogen tot de Heere.

Hoe staat het met u? Moet u over uw verharding klagen? Maar waarom bent u dan zo verontrust over uw verkiezing? Als u dit in aanmerking neemt, hebt u zeker meer reden om te denken dat u *wel* dan dat u *niet* uitverkoren bent!

2. U zegt wellicht: ‘Ja, maar als ik bedenk dat er maar een klein getal ten leven zal ingaan, in tegenstelling tot de velen die door God verworpen zijn, dan komt duizenden malen de gedachte in mij op: Waarom zou ik juist één van die gelukkigen zijn?’

Maar bekommerde zielen, dit ‘waarom’ moet u kwijtraken! De vrijmachtige keuze van God moet voor ons geen belemmering zijn. En wat de zaak zelf betreft, deze kan voor allen over wie God Zich ontfermt, alleen maar een stof van eeuwige verwondering en verheerlijking zijn. En wat betreft het kleine getal van hen

die ten leven verkoren zijn - het is zeker dat dit in de Schrift geleerd en door de ondervinding bevestigd wordt. Maar voordat u vanuit deze waarheid tegen uzelf in redeneert, moet u twee dingen bedenken.

a. In de eerste plaats bent u door de Heere al bevoorrecht boven velen met wie u niet meer vergeleken kunt worden. Vele volken kennen de boodschap van het Evangelie immers niet. Daartoe heeft God u echter wél verwaardigd. U mag de waarheid kennen en belijden. Vele volken, tot wie het Evangelie nog wel komt, zijn verward in bijgeloof. U ontvangt de zuivere aanbidding van genade in de Heere Christus. Duizenden leven met u onder dezelfde voorrechten, maar gaan zorgeloos door in onkunde of staan er in hun liefde tot de wereld en de zonde zonder belangstelling tegenover. Maar u kunt hierin niet meer onverschillig zijn. U bent verontrust over uw wezenlijke heil. Zo ver heeft God u al bevoorrecht boven anderen. Dat moet u voor

ogen staan. Dit alles is van de Heere en was geen gevolg van uw werkzaamheden of uw waardigheid.

Welnu, Hij heeft u dus al bijzonder bevoorrecht, en Hij zou daarin verder kunnen gaan.

b. Althans, en dit is het tweede dat u moet bedenken: als u ziet op het kleine getal van hen die ten leven uitverkoren zijn, dan kan uw aandacht alleen maar gevestigd zijn op de kring waarin u zich al bevindt. En zouden er daaruit ook nog maar weinigen uitverkoren zijn? Ik sta u toe hiertegen alles in te brengen wat u wilt.

Bijvoorbeeld:

- dat er velen, zoals u, bekommerd zijn geweest over hun toestand, bij wie het is overgegaan, die aan de verharding zijn overgelaten;
- dat anderen zichzelf op een verkeerde manier hebben gerustgesteld op een basis die geen stand houdt. En wat ze ook voorgeven of zich inbeelden, ze zijn van Gods gemeenschap en Zijn zaligheid vervreemd.

Ook als dit allemaal waar is, is het getal van degenen die zalig worden dan nog gering? De menigte van ware gelovigen die al daadwerkelijk tot ruimte kwamen, kan het u anders vertellen! Bovendien, wie zal ons het aantal noemen van hen die al door ontfermende liefde werden getrokken, maar die als zodanig nog verborgen zijn zodat anderen nog niet van hen weten!

Wie zijn dit? Doorgaans zij, die vanaf hun kinderjaren al de Geest der bekering hebben ontvangen, of anderen die op een liefelijke manier geleidelijk onder het gebruik van de genademiddelen worden toegebracht. Maar hoe komt het dat we zo weinig van hen weten? Het antwoord is dat er in deze geesteloze dagen een kracht heerst van blindheid en vooroordelen tegen het Evangelie. Daardoor hebben zij weinig zelfkennis en worden zij steeds terneergedrukt als zij horen wat de Heere aan anderen heeft gedaan, met

wie zij zich onmogelijk gelijk kunnen stellen. Dat zij in eeuwige liefde door God gekend zijn, komt dikwijls pas later voor de dag. Als zij anderen ontmoeten met wie God dezelfde weg gehouden heeft. Of wanneer zij zó hartelijk instemmen met alles wat hun over Gods liefde in Christus wordt voorgehouden, dat ze voor de dag móeten komen. Dit is althans zeker, dat een ziek- en sterfbed dikwijls getuige wordt van hun oprechtheid en dat velen van hen juichend in de heerlijkheid van de Heere ingaan.

Als men zo het een en ander beziet, zal het getal van bekommerde en verontruste zielen die zalig worden, zeker groot zijn! Geliefden, als u daarbij hoort, laat dan het geringe aantal van hen die ten leven uitverkoren zijn, voor uzelf niet zo'n reden tot droefheid zijn.

3. Maar misschien zegt u nog: 'Wat kan mij dit alles baten zolang ik niet verzekerd ben dat *ik* tot de uitverkorenen behoort?'

Het is zeker waar dat u hierin de ware

blijdschap en troost in de Heere mist, zolang u hierover onzeker blijft. Maar het is óók waar dat hoe minder u op dit punt tegen uzelf inwerkt, hoe meer u aangemoedigd zult worden om naar de zekerheid van uw verkiezing te staan.

En hoe zult u die verkrijgen? Alleen in de weg van het geloof. Ik weet wel dat er mensen zijn die denken dat men eerst moet weten uitverkoren te zijn vóór men mag geloven. De reden die men daarvoor opgeeft, is dat Christus niet voor allen gestorven is. Daarom moet men éérst weten dat men er één van is voor wie Hij gestorven is, voordat men geloven mag of kan. Hier past ook bij dat men mensen beïnvloedt en hen ook steeds bij zogenaamde kenmerken van de verkiezing bepaalt. Daaruit moeten zij dan opmaken of hun werk in waarheid is en op grond daarvan worden ze aangespoord om al of niet te geloven.

Maar als er iets gevaarlijk is, dan is het dit! Want zo wordt menigeen op zijn vermeende

kenmerken gerustgesteld buiten de ware geloofsvereniging met Christus om. Hun geloof bestaat dan alleen hierin dat hun werk in waarheid is, en daarop wachten zij de zaligheid af. Anderen die hiermee voor zichzelf niet tevreden zijn, worden steeds geslingerd tussen hoop en vrees en missen de ware rust der ziel, omdat zij niet regelrecht in de Heere Jezus geloven.

En toch moet dit geloof in de Heere Jezus Christus alleen het ware kenmerk van onze verkiezing door God zijn. We kunnen daaraan geen ogenblik twijfelen als we bedenken wat de Schrift zegt: ‘Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alreeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de Naam van de eniggeboren Zoon van God’ (Joh. 3:18). En als dit geloof alleen het ware kenmerk van onze verkiezing door God is, moeten wij geen kenmerken vooraf zoeken, om daardoor vrijmoedigheid tot het geloof te verkrijgen. Nee, dit geloof heeft zijn enige

grond in de prediking van het Evangelie en de verkondiging van genade aan zondaren, in dat Evangelie. Ieder die onder het Evangelie leeft, is verplicht dit te geloven!

Bekommerde zielen moeten in dit geloof vrijmoedigheid zoeken, omdat de belovende God waarachtig en getrouw is. Hij kán niet misleiden in wat Hij bekendmaakt! Door dit geloof met al zijn vruchten moeten zij voor zichzelf ware kentekenen van hun eeuwige verkiezing krijgen. Op een andere manier zullen zij die tevergeefs zoeken, zolang dit woord waarachtig is dat het onmogelijk is zonder geloof God te behagen. Daarom, bekommerde zielen, hoezeer u wordt aangemoedigd door alles waarin u al boven anderen bevoorrecht bent, probeer echter voor uzelf nooit zekerheid van uw verkiezing te hebben buiten het geloof in Jezus Christus om. Niet úw werk, maar Jezus' verdienste kan alleen de grond zijn van uw vrijmoedigheid voor God.

Toepassing

Ik houd u dit alles voor en ik waarschuw u om geen grond voor uw geloof over de zekerheid van uw verkiezing in uzelf te zoeken. Maar terwijl ik dit doe, wil ik wel dat u op uw ware geloof blijft zien, als u dat althans in beginsel al mag hebben. Het is waar dat alléén het geloof in Jezus Christus het ware kenmerk van uw verkiezing kan zijn. Maar het is óók waar dat dit geloof beginselen en verdere werkzaamheden heeft. Ja, wat zeg ik - daar waar ooit werkelijk overtuiging van zonden is, gaat deze al met iets van waar geloof samen. Ik zeg dit alleen van de *ware* overtuiging. Want er kan veel benauwdheid zijn en vrees voor Gods toorn. De angsten der hel kunnen heel hoog opspelen en toch het hart in zijn tegenstand en vijandschap tegen de Heere laten. Er zijn daar namelijk voorbeelden van te vinden in mensen, bij wie al deze overtuigingen overgingen en die nog vijandiger werden dan

zij voorheen al waren. Die overtuiging bedoel ik niet, maar wel de overtuiging van zonden die samengaat met ware verootmoediging voor de Heere. Waar komt deze verootmoediging vandaan? Zal een geheel vijandig hart zich voor God vernederen? Zal er echt verdriet in het hart zijn dat men Hem door zijn zonde vertoornd heeft en zal daaruit een afkeer van zichzelf ontstaan, zolang men met dat hart nog vijandig tegenover God staat?

Er is maar één mogelijkheid om ons hart, dat volstrekt vijandig tegenover God staat, in beginsel te verbreken. Dat is doordat God Zelf aan ons verschijnt in Zijn liefde en ontferming en er iets van God in Christus aan onze ziel geopenbaard wordt. Dat zal de vijandschap verbreken, het hart tot God keren en liefde in het hart verwekken.

Maar waardoor wordt er iets van God aan ons geopenbaard? De Geest des Heeren werkt dit alleen door het geloof in het Evangelie van Christus. Zo wordt het beginsel van het geloof,

hoe gering ook, al in het hart gevonden, waar dat werkelijk voor God verootmoedigd wordt. Dat beginsel is nog niet zo helder zichtbaar vóór het meer vrijmoedigheid ontvangt, maar toch - als u daar bevindelijk iets van kent, moet u dat houden als een vrucht van uw genadige verkiezing door de Heere. Het is dus niet zo dat deze zaken u nu pas vrijmoedigheid geven om te geloven, maar ze komen juist voort uit een geloof dat het hart rein maakt en de ziel zalig spreekt. Ze moeten u daarom dringen steeds meer op het Voorwerp van het geloof, Jezus Christus, te zien en naar méér geloof te staan. Als er trouwens een beginsel van het ware geloof in u is, kúnt u niet rusten voordat alle bezwaren zijn opgeruimd en u met vrijmoedigheid een volkomen Zaligmaker mag omhelzen. En om daartoe des te spoediger te komen, wordt u aangemoedigd door het feit dat het beginsel van het geloof niet uit uzelf is, maar uit de Heere en dat Hij Zijn eigen werk ook Zelf zal voortzetten. Rust daarom nooit in

uw bevinding, maar als u de kenmerken van het ware geloof in u vindt, wordt u daardoor aangespoord om naar vermeerdering van dat geloof te staan. Hoe meer u ervan ontvangt, hoe meer de vruchten daarvan u zullen verzekeren dat u door God uitverkoren bent!

Wat schiet er na dit alles dan nu nog over?
Dit ene: om uw roeping en verkiezing vast te maken. Maar daarover hoop ik bij een volgende gelegenheid te spreken.

Wat zal ik ten slotte nog zeggen tegen u die zo zorgeloos over uw eeuwige belangen dóórleeft? Wellicht verzet uw hart zich tegen de Heere. Maar dat is dan een verharding van uzelf! God is rechtvaardig als Hij u laat verloren gaan. Zag u dat toch eens werkelijk goed in en leerde u zichzelf toch in uw diepe onwaardigheid kennen. Wellicht zou dat het begin van goddelijke ontferming kunnen zijn. Verhard

daarom uw hart niet!

Gelovigen, u hebt stof om uzelf te verwonderen. Van u komt er niets in aanmerking. Alleen Gods eeuwige liefde onderscheidt u. U hebt redenen om moed te vatten, want Hij Die Zich zo vrijwillig over u ontfermde, zal u niet begeven of verlaten. Denk nog eens na over wat ik in mijn eerste preek hierover gezegd heb; en maak ook gebruik van wat ik tot aansporing in mijn volgende preek nog zal zeggen.

‘Welgelukzalig is hij, die Gij verkiest en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven’ (Ps. 65:5).

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING "SMYTEGELT-FONDS"

Voorzitter
Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
"Smytegeltfonds", Putten

Abonnement: € 14,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl

www.reveilserie.nl

